

Arrest

nr. 341 007 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 december 2011, onder de naam A.H., een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 augustus 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Sociale Integratie nam op 10 september 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. 115 622 van 13 december 2013 vernietigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 30 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 29 januari 2014 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Sociale Integratie nam op 7 februari 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Bij arrest nr. 124 027 van 15 mei 2014 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.8. Op 20 juni 2014 diende verzoeker, onder de naam van A.B., een volgend verzoek om internationale bescherming in

1.9. Op 8 juli 2014 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingneming van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 juli 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 128 877 van 5 september 2014 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 8 juni 2014 tot niet-inoverwegingneming het herhaalde verzoek om internationale bescherming.

1.12. Bij arrest nr. 137 237 van 27 januari 2015 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 15 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Via een op 16 maart 2016 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 december 2016 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Hij nam dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen beide beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.15. Verzoeker vertrok op 21 augustus 2017 naar Tunis.

1.16. Bij arrest nr. 206 875 van 17 juli 2018 verwierp de Raad het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2016 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.17. Bij arrest nr. 206.876 van 17 juli 2018 verwierp de Raad het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Verzoeker diende op 5 augustus 2022 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.19. Op 11 oktober 2022 nam de burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek, na een negatieve woonstcontrole, de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 augustus 2022.

1.20. Bij aangetekend schrijven van 5 april 2024 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.21. Op 29 november 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot

een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die verzoeker op 19 december 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [H.A.]

[...]

nationaliteit: Niger

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [A.B.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene heeft geen kinderen in België

Het gezins- en familieleven: betrokkene heeft geen familieleden in België

De gezondheidstoestand: betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Zij stelt immers vast dat de verwerende partij het in België opgebouwde privéleven niet correct heeft geapprecieerd bij de behandeling van de aanvraag ex art. 9bis VW.

Zij verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):
In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om redenen dat de vreemdeling niet in het bezit is van "die documenten" geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori- motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Evenmin kwam er een gedegen antwoord op de aangehaalde omstandigheid dat zij haar integratieproces zou dienen te onderbreken. Integendeel, de beslissing ex art. 9bis VW stelde expliciet geen rekening te willen houden met de integratie/opgebouwde privéleven van de verzoekende partij.

II.1.3. Nochtans stelt de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd.

Nochtans vereist artikel 8 EVRM wel degelijk dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid, waarvan het recht op een privéleven een onderdeel van uitmaakt.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden.

II.1.4. Ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist een vernietiging van de thans bestreden beslissing.

In deze context kan o.m. verwezen worden naar een arrest van Raad in een identieke zaak, cf. RvV 310 351 van 22 juli 2024 in de zaak 290 866:

[...]

In casu dient de thans bestreden beslissing dus eveneens te worden vernietigd indien de onontvankelijkheidsbeslissing ex art. 9bis VW wordt vernietigd."

2.2.1. Aangaande de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

2.2.2. In zoverre verzoeker aanvoert dat verweerder bij het nemen van de beslissing waarbij zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd als onontvankelijk wordt afgewezen niet de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd, kan het volstaan te duiden dat dit onderdeel van het middel niet is gericht tegen de in casu bestreden beslissing en dus niet dienstig is.

2.2.3. Waar verzoeker stelt dat het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat de vernietiging van de beslissing waarbij zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard impliceert dat ook de in voorliggende zaak bestreden beslissing moet worden vernietigd, kan de Raad slechts aangeven dat hij verwijst naar een hypothese die zich niet voordoet. Daarenboven moet worden geduïd dat de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten twee duidelijk van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn, die een verschillende juridische en feitelijke grondslag hebben en dat de eventuele vaststelling dat één van deze beslissingen door een gebrek is aangetast niet automatisch tot gevolg heeft dat moet worden aangenomen dat ook de andere beslissing door een gebrek is aangetast. De verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit.

Er wordt niet aangetoond dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het rechtszekerheids-beginsel heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK